

ΜΑΛΛΙ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ...ΧΡΥΣΗ
Της Άννας Μαρίας Φιλοθέης Γκίκα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ: ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ
- B) ΠΕΤΡΟΣ
- Γ) Ο ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
- Δ) Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ
- Ε) Η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ
- Στ) ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

(Η Πρωταγωνίστρια εμφανίζεται στην σκηνή κρατώντας μια χειρουργική μάσκα και αρχίζει τον μονόλογό της)

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ:

Μετά τον κορονοϊό προσπαθώ να κάνω περισσότερους φίλους. Στην καραντίνα αισθανόμουν μεγάλη μοναξιά. Είχα να δω τους συμμαθητές μου μήνες ολόκληρους. Τους είχα πεθυμήσει όλους, ακόμα και αυτούς που δεν συμπαθούσα ή νόμιζα ότι δεν ταιριάζουμε. Πήρα λοιπόν την απόφαση ότι, μόλις ανοίξουν τα σχολεία και σταματήσει τηλεεκπαίδευση, θα κάνω φίλους μου όσα περισσότερα παιδιά γίνεται, απ' όλες τις τάξεις του γυμνασίου μου.

Με την Πανδημία είχαμε ξεχάσει να επικοινωνούμε. Ο φόβος να μην κολλήσουμε διέλυσε σχεδόν όλες μας τις παρέες. Να μην μιλήσω για τους πιο αδύναμους συμμαθητές μου, αυτούς δηλαδή που δεν καταλάβαιναν το μάθημα με την πρώτη και τους δυσκόλεψε ακόμα περισσότερο η ψηφιακή μέθοδος. Να μην μιλήσω και για κείνους τους συμμαθητές που λόγω οικονομικών δεν είχαν καλό ίντερνετ και συνέχεια βρίσκονταν εκτός μαθήματος. Οι καθηγητές μας έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μας βοηθήσουν όλους. Αλλά εξίσου σημαντικό με τη γνώση είναι και η φιλία, για την οποία εκείνοι δεν μπορούσαν να κάνουν και πολλά.

Έτσι λοιπόν πήρα την απόφαση να καλύψω το «χαμένο έδαφος». Πλέον δεν θα ανεχόμουν στην αυλή του σχολείου να βλέπω παιδί να κάθεται μόνο του, χωρίς παρέα, χωρίς φίλους, απομονωμένο.

Την απόφασή μου ήρθε να δοκιμάσει ο Πέτρος. Νέος μαθητής στην τάξη μας. Ήρθε από ένα σχολείο της επαρχίας και κανείς δεν τον έκανε παρέα. Στα διαλείμματα ολομόναχος. Στη Γυμναστική δεν έβρισκε άτομο να κάνει μαζί του τις ασκήσεις σε дуάδες. Το χειρότερο ήταν ότι τον Πέτρο τον σχολίαζαν συνέχεια. Επειδή είχε μερικά κιλά παραπάνω, άρχισαν τα κοσμητικά επίθετα: ο χοντρούλης, ο κοιλίτσας, ο πάντινγκτον- ο αρκούδος, ο ντολμάς, το γιουβαρλάκι, ο μπόγος, ο τροφαντούλης, ο πίγκι- το γουρουνάκι, ο πούδρας, ο χαλβάς, ο χοντρομπαλάς, ο φλούφλης, ο φλώρος, ο βουτυρομπεμπές, ο τζουτζούκος. Ο Πέτρος ήταν και λίγο μελαμψός. Και άρχισαν πάλι: «ο μαυρούλης, ο αφρικανός, ο σοκολάτας, ο αιθίοπας, ο πακιστανούλης, ο ηλιοθεραπείας. Όταν τρως στον ήλιο, να κρατάς ομπρέλα για να μην μαυρίζεις. Βάλε

λίγη άσπρη πούδρα! Μήπως είσαι ο Τζαφάρ; Η Γιασμίν σου λείπει». Εκείνος όμως ποτέ δεν απαντούσε.

(Η πρωταγωνίστρια αφήνει την μάσκα και πιάνει στα χέρια της ένα καπέλο)

Τις πρώτες μέρες που ήρθε ο Πέτρος, η κατάσταση ήταν άσχημη και μες στην τάξη. Το πρόβλημα ξεκίνησε επειδή φορούσε καπέλο την ώρα του μαθήματος. Η καθηγήτρια της Ιστορίας του είπε να το βγάλει, καθώς δεν έχει ήλιο σε εσωτερικό χώρο. Ο Πέτρος ευγενικά απάντησε ότι θα προτιμούσε να το φοράει, γιατί είχε λόγο που δεν ήθελε να εξηγήσει μπροστά σε όλους. Η φιλόλογος των Αρχαίων του είπε να βγάλει το σκιαδίου, διότι προσβάλλει τον ιερό χώρο του σχολείου.

(Δείχνει το καπέλο η πρωταγωνίστρια)

Ο Φυσικός του είπε ότι στην εποχή του, όταν εκείνος ήταν μαθητής, αν δεν είχες σωστή ενδυμασία, σε απέβαλαν. Έτσι δικαιολόγησε και την μονόωρη απουσία που του έβαλε! Η Βιολόγος τον πλησίασε για να δει μήπως το καπέλο ήταν κάλυψη για ακουστικά που θα του επέτρεπαν να ακούει μουσική εν ώρα μαθήματος! Εννοείται ότι ο Πέτρος δεν φορούσε ακουστικά. Ο Θεολόγος του είπε να βγάλει το καπέλο όπως κάνουμε όταν μπαίνουμε στο ναό, γιατί το σχολείο είναι ιερό, αλλά ο Πέτρος του απάντησε ότι είχε πει και στην φιλόλογο. Μέχρι που μπήκε ο μαθηματικός και αφού ο Πέτρος του έλυσε μια δύσκολη άσκηση, του είπε: «σου βγάζω το καπέλο και κυριολεκτικά και μεταφορικά».

(Η πρωταγωνίστρια κάνει την κίνηση της αφαίρεσης του καπέλου)

Μόλις αφαιρέθηκε το καπέλο του Πέτρου, αποκαλύφθηκε η τεράστια κοτσίδα του που του έφτανε μέχρι τον ώμο! Ήταν μεγαλύτερη από οποιασδήποτε συμμαθήτριάς μου! Ο μαθηματικός κατάλαβε ότι η κίνησή του δεν ήταν επιτυχημένη και είπε στον Πέτρο να ξαναφορέσει το καπέλο. Η «ζημιά» όμως είχε ήδη γίνει... Στο διάλειμμα ξεκίνησαν να τον πειράζουν: «μακρυμαλλούσα, Ραπουνζέλ, ο μαλωμένος με το ψαλίδι, η καταστροφή του κομμωτή, αν ήταν όλοι σαν και σένα τα κομμωτήρια θα είχαν κλείσει, πόση ώρα σου παίρνει να φτιάξεις τα μαλλιά σου; Φόρα και γυαλί να είσαι trendy. Μαλλί γυαλί και παιδί κουμπί. Να πας να διαφημίσεις κανένα σαμπουάν. Στην ανταλλαγή δώρων τα Χριστούγεννα να σου φέρουμε κοκαλάκια ή προτιμάς στέκα»; Ο Πέτρος δεν απαντούσε σε κανένα πείραγμα. Μπορούσα όμως να διακρίνω τη στενοχώρια του. Μόλις σχολάγαμε έβαζε γυαλιά για να μη φαίνεται ότι κλαίει.

(Νευριασμένη η πρωταγωνίστρια σηκώνεται από το κάθισμά της και λέει):

Όχι, δεν μπορώ να το ανεχτώ αυτό. Θα ζητήσω τη βοήθεια των καθηγητών. Θα τους μιλήσω για το μαρτύριο που τραβάει ο Πέτρος στα διαλείμματα.

(Κάνει ένα γύρο στην σκηνή)

Το είπα και το έκανα. Όλοι οι καθηγητές έδειξαν κατανόηση και προσπάθησαν να αλλάξουν την κατάσταση. Κάθε καθηγητής που έμπαινε στην τάξη, τόνιζε με διακριτικό τρόπο την αξία της διαφορετικότητας. Προσπαθούσε να μας εξηγήσει ότι η εμφάνιση του καθενός είναι προσωπική του υπόθεση και εμείς δεν έχουμε δικαίωμα να κρίνουμε κανέναν, ειδικά μάλιστα από την εξωτερική του εμφάνιση.

(Εμφανίζονται στην σκηνή τρεις καθηγητές)

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ:

«παιδιά μου, τα φαινόμενα απατούν. Η βιτρίνα συνήθως μας ξεγελά. Στην αρχαία Αθήνα είχαν κατηγορήσει ένα υποψήφιο βουλευτή, τον Μαντίθεο ότι είχε ολιγαρχικές απόψεις, επειδή ήταν μακρυμάλλης, όπως οι Σπαρτιάτες. Και αν δεν υπήρχε ο Λυσίας να του γράψει ένα λόγο απολογητικό στο δικαστήριο, θα κινδύνευε να χάσει το βουλευτικό αξίωμα...»

Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ: (συνεχίζει στο ίδιο μήκος κύματος με διδακτικό ύφος)

«παιδιά μου, στην Παλαιά Διαθήκη στο βιβλίο των Κριτών, αναφέρεται η ιστορία της Δαλιδάς και του Σαμψών. Η δύναμη του Σαμψών ήταν τα μαλλιά του. Όταν το αποκάλυψε στην Δαλιδά, εκείνη τον απάλλαξε από αυτά και οι Φιλισταίοι τον συνέλαβαν και τον τύφλωσαν, κάνοντάς τον δούλο. Άρα, ο Θεός καταργεί τα στερεότυπα και θέλει τους ανθρώπους ελεύθερους. Δεν τους κρίνει από την εξωτερική τους εμφάνιση. Είναι μετρημένες ακόμα και οι τρίχες της κεφαλής μας από το Θεό, όπως γράφει στο Ευαγγέλιό του ο Απόστολος Λουκάς».

Η ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ: (μας συμβούλευσε:)

«να κάνετε επανάληψη την Ραψωδία α και ειδικά τον στίχο 103, όπου λέει πως οι Αχαιοί έτρεφαν πλούσια κόμη. Πρόκειται για στοιχείο πολιτισμού. Θυμηθείτε και τη Σκύλλα, η οποία απέσπασε από το κεφάλι του πατέρα της Νίσου τη χρυσή τρίχα που του είχαν χαρίσει θεοί που τον καθιστούσε ανίκητο και αθάνατο. Έτσι μπόρεσε να τον νικήσει ο Μίνωας, ο οποίος κατέλαβε και την πόλη του Νίσου, τα Μέγαρα».

(Η αφηγήτρια ξαναπαίρνει τον λόγο και λέει στενοχωρημένη):

ΑΦΗΓΗΤΡΙΑ:

Την επόμενη μέρα, ο Πέτρος δεν ήρθε σχολείο. Κάποιοι αμέσως ψιθύρισαν ότι θα είχε πάει για κούρεμα. Ήταν Παρασκευή. Ευτυχώς, είπαν κάποιοι, γιατί στον κομμωτή θα χρειαζόταν ολόκληρο το Σαββατοκύριακο για να τον κουρέψει σαν άνθρωπο.

Την Δευτέρα, ο διευθυντής μας κράτησε στην αυλή για να μας μιλήσει μετά την προσευχή για κάτι σπουδαίο. Ήταν σχεδόν δακρυσμένος. Έβγαλε το μικρόφωνο από την βάση του και το κράτησε με χέρια που έτρεμαν. «Παιδιά μου, ο συμμαθητής σας, Πέτρος Γεωργόπουλος που ήρθε φέτος στο σχολείο μας, έκανε σε όλους μας ένα σπουδαίο μάθημα ζωής. Το πρωί χτύπησε το τηλέφωνο του γραφείου μου. Ήταν ο

διευθυντής της εταιρίας Natural Hair. Μου είπε συγχαρητήρια για τον Πέτρο που δώρισε τα μαλλιά του σε ένα συμμαθητή του από το προηγούμενο σχολείο, ο οποίος τα στερήθηκε από τις χημειοθεραπείες για να γίνει καλά από τον καρκίνο! Μου έδωσε συγχαρητήρια γιατί ο Πέτρος είχε προνοήσει ώστε να κόψει τα μαλλιά του με κλίση 90 μοιρών για να έχουν το ίδιο μήκος και να μπορούν εύκολα να γίνουν περούκα»! Ο διευθυντής δακρυσμένος κατευθύνθηκε προς τα παιδιά του δεκαπενταμελούς του σχολείου και κάτι τους ψιθύρισε συνωμοτικά.

Το επόμενο πρωινό, στην παράταξη του σχολείου στην αυλή, ο Πέτρος στεκόταν πίσω-πίσω, όπως συνήθιζε. Ο διευθυντής κάλεσε στο μικρόφωνο τον Πέτρο να πει την προσευχή. Μόλις τελείωσε, όλο το σχολείο χειροκροτούσε ασταμάτητα. Ο Πέτρος δεν κατάλαβε γιατί. Ο διευθυντής τον πλησίασε και του χάρισε ένα καπέλο με το όνομα του σχολείου μας και του κρέμασε ένα μετάλλιο στο στήθος, ενώ οι καθηγητές τον αγκάλιαζαν και τον φιλούσαν. Τα παιδιά χειροκροτούσαν ασταμάτητα και φώναζαν ρυθμικά: Πέτρος. Την πράξη του Πέτρου θέλαμε πλέον να μιμηθούμε όλοι μας. Όλο το σχολείο πλέον άφηνε... μαλλιά!

ΤΕΛΟΣ